

WSZYSTKO NOWYM CZYNIĘ

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 19,6-9; J 14,1-3; Ap 19,11-16; 20,1-3; Jr 4,23-26; Ap 20,4-6; 21,2-8.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię. I mówi: Napisz to, gdyż słowa te są pewne i prawdziwe” (Ap 21,5).

Zniszczenie eschatologicznego Babilonu jest złą nowiną dla tych, którzy współpracowali z tym odstępczym systemem religijnym. Jednak dla ludu Bożego jest to dobra nowina (zob. Ap 19,1-7). Babilon był odpowiedzialny za nakłonienie sił politycznych do prześladowania i mordowania naśladowców Boga (zob. Ap 18,24). Zniszczenie tego wielkiego wroga oznacza wyzwolenie i zbawienie dla wiernego ludu Bożego.

Wraz ze zniszczeniem Babilonu modlitwy wiernych wyznawców Boga ukazane w scenie piątej pieczęci zostają wreszcie spełnione. Ich wołanie: „Kiedyż, Panie (...)?” (Ap 6,10) wyraża wołanie uciskanego i cierpiącego ludu Bożego od Abła aż do czasu, gdy Bóg ostatecznie usprawiedliwi swoich wiernych (zob. Ps 79,5; Ha 1,2; Dn 12,6-7). W *Apokalipsie Jana* lud Boży znajduje zapewnienie, że zło, ucisk i cierpienie skończą się definitywnie.

I oto nadszedł czas, by Chrystus założył swoje wieczne królestwo. Pozostałe rozdziały *Apokalipsy Jana* opisują unicestwienie nie tylko eschatologicznego Babilonu, ale także szatana i wszelkiego zła. W tych rozdziałach otrzymujemy także wgląd w ustanowienie wiecznego Królestwa Bożego.

Przeczytaj Ap 19,6-9 i J 14,1-3. Dlaczego uczta weselna jest właściwą ilustracją długo oczekiwanego połączenia Chrystusa z Jego ludem?

Dwa tysiące lat temu Chrystus opuścił swój niebiański dom, by zaprosić swoich wyznawców na weselną ucztę (zob. Mt 22,1-14), która odbędzie się po Jego zaślubinach z Jego oblubienicą. „Zawarcie małżeństwa symbolizuje przyjęcie przez Chrystusa Jego królestwa. Święte miasto, Nowe Jeruzalem, (...) nazwane jest *oblubienicą, małżonką Baranka*. (...) W *Apokalipsie Jana* lud Boży przedstawiony jest jako zaproszeni na ucztę weselną goście (zob. Ap 19,9). Będąc gośćmi, nie mogą być jednocześnie oblubienicą.

(...) W przypowieści z 22. rozdziału *Ewangelii Mateusza* użyty jest podobny symbol uczyty weselnej. Wynika z niego wyraźnie, że sąd śledczy będzie miał miejsce przed uroczystością weselną. Zanim bowiem uczta się rozpoczęła, król przyszedł, aby przypatrzeć się gościom, czy są odziani w szaty weselne (zob. Mt 22,11), to jest w nieskalane szaty charakteru wybielonego »we krwi Baranka« (Ap 7,14)¹.

Po swojej śmierci i zmartwychwstaniu Oblubieniec powrócił do domu swego Ojca, by *przygotować miejsce* dla swego ludu, to jest swoich gości weselnych (zob. J 14,1-3). Podczas przygotowywania się na Jego powrót pozostali oni na ziemi. Przy końcu świata On przyjdzie powtórnie i zabierze ich do domu swego Ojca.

W Ap 19,8 czytamy, że czysty i lśniący bisiór (Iniana tkanina) został dany oblubienicy Chrystusa. To oznacza, że goście weselni, którzy wejdą do miasta, nie przypisują sobie żadnej zasługi w związku ze swoimi dobrymi uczynkami. Choć *czysty i lśniący bisiór oznacza sprawiedliwe uczynki świętych*, to uczynki te są wynikiem ich jedności z Chrystusem, który żyje w nich. Tak więc owe szaty symbolizują Jego sprawiedliwość oraz fakt, iż dzięki Jego sprawiedliwości Jego wyznawcy „przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12).

Będąc na ziemi, Jezus opowiedział przypowieść o uczcie weselnej. Jeden z gości wybrał się na tę ucztę we własnej szacie, zamiast w szacie weselnej dostarczonej przez króla, wskutek czego został wyrzucony z wesela (zob. Mt 22,1-14).

Ap 3,18 wskazuje, że szata sprawiedliwości Chrystusa, złoto wiary i miłości oraz maść Ducha Świętego, przywracająca duchowy wzrok, to największe potrzeby ludu Bożego żyjącego w czasach końca. Oferta Jezusa dla laodyjskich, by *nabyli* od Niego te dary, wskazuje nam, że On domaga się czegoś w zamian za to, co nam oferuje. Otóż żąda oddania Mu naszej rzekomej samowystarczalności i pewności siebie, a w zamian daje nam życie pełne posłuszeństwa Jemu i zaufania do Niego jako naszej jedynej nadziei na zbawienie.

Nie jesteśmy zbawieni dzięki naszym dobrym uczynom, ale jakie *sprawiedliwe uczynki* jasno określają twoje życie w wierze?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 307-308.

Przeczytaj Ap 19,11-16. Jak nazywa się Jeździec na białym koniu i co oznacza ostry miecz wychodzący z Jego ust? Co mówi to nam o tym, jak to jest znaleźć się ostatecznie po zwycięskiej stronie?

Widzimy tu opis powtórnego przyjścia Chrystusa i spełnienia Jego obietnicy. Przyjścia tego oczekiwali wierzący we wszystkich czasach. Jego lud — podobnie jak sam Jezus — opiera swoją wiarę na Słowie Bożym. Ap 19,11-16 jest zwieńczeniem wielu zwycięstw Jezusa: zwycięstwa nad szatanem w niebie, zwycięstwa nad szatanem na pustyni, zwycięstwa na krzyżu i ostatecznego zwycięstwa podczas powtórnego przyjścia.

„Na wschodzie pojawia się mały biały obłok wielkości połowy ludzkiej dłoni. Jest to obłok otaczający Zbawiciela. Lud Boży wie, że to znak Syna Człowieczego. W uroczystym milczeniu wszyscy obserwują, jak obłok zbliża się, rośnie i staje się coraz wspanialszy, aż w końcu przekształca się w olbrzymi jaśniejący obłok chwały, który na dole otoczony jest pożerającym ogniem, a na górze tęczą przymierza; to Jezus zbliża się jako Potężny Zwycięzca. Nie jest to już *maż boleści* pijący gorzki kielich zniewagi i bólu, lecz Zwycięzca na niebie i ziemi, który osądzi żywych i umarłych. Jest Wiernym i Prawdziwym, który »sprawiedliwie sądzi i sprawiedliwie walczy. (...) I szły za nim wojska niebieskie« (Ap 19,11.14). Towarzyszy Mu niezliczony orszak świętych aniołów śpiewających hymny na Jego cześć. Wydaje się, że niebo jest pełne świetlanych postaci — *krocie tysięcy i tysiące tysięcy*. Ludzkie pióro nie zdoła opisać wspaniałości tego obrazu, a śmiertelny umysł jej pojąć”¹.

W 2 Tes 1,8-10 Paweł podaje kolejny opis ostatecznego zwycięstwa Chrystusa podczas Jego powtórnego przyjścia, gdy wszystkie świeckie i religijne potęgi, które knuły przeciwko Niemu, zostaną unicestwione, a Jego lud zostanie wyzwolony i obdarzony życiem wiecznym.

19. rozdział *Apokalipsy Jana* opisuje dwie uczty — jedną w Ap 19,9, a drugą w Ap 19,17-18. Na pierwszej uczcie ludzie będą osobami spożywającymi, a na drugiej — żerowiskiem. Trudno sobie wyobrazić większy kontrast w przedstawieniu tego, co jest stawką wielkiego boju dla każdego człowieka. Czego te sceny powinny nauczyć nas o tym, jak poważnie powinniśmy traktować naszą misję, do której wzywa nas nasza wiara?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 459.

Przeczytaj Ap 20,1-3 oraz Jr 4,23-26. Jaki będzie stan ziemi podczas milenium? W jaki sposób szatan zostanie związany łańcuchem?

Szczególny okres tysiąca lat (milenium) rozpocznie się po powtórnym przyjściu Chrystusa. W tym czasie szatan i upadli aniołowie będą związani łańcuchem. Skucie szatana łańcuchem jest symboliczne, bo duchowe istoty nie mogą być ograniczone fizycznymi środkami. Szatan będzie bowiem związany łańcuchem okoliczności. Plagi spustoszą ziemię i pozbawią życia wszystkie żywe istoty, cofając naszą planetę do stanu pustkowiec i chaosu sprzed stworzenia (zob. Rdz 1,2). W takim stanie ziemia stanie się więzieniem szatana na tysiąc lat. Ponieważ nie będzie nikogo, kogo mógłby kusić i dręczyć, szatan i jego demony będą zmuszeni rozmyślać o skutkach ich buntu przeciwko Bogu.

Przeczytaj Ap 20,4-6. Gdzie będą przebywać odkupieni podczas milenium?

Apokalipsa Jana wskazuje, że lud Boży spędzi milenium w niebie, czyli w miejscu przygotowanym dla zbawionych przez Jezusa (zob. J 14,1-3). W swojej wizji Jan ujrzał odkupionych przed tronem Bożym jako królów i kapłanów biorących udział w sądzie nad światem. Jezus obiecał bowiem swoim uczniom:

— „Zasiądziecie i wy na dwunastu tronach i będziecie sędzić dwanaście pokoleń izraelskich” (Mt 19,28).

Także Paweł uczył, że święci będą sędzić świat (zob. 1 Kor 6,2-3). Ten sąd dotyczy uczciwości Bożych działań. Przez wieki szatan budził wątpliwości co do charakteru Boga i Jego postępowania wobec stworzonych istot. W czasie milenium Bóg pozwoli odkupionym zbadać rejestry dziejów, by znaleźć odpowiedzi na wszystkie pytania dotyczące uczciwości Jego decyzji co do losu potępionych, jak również Jego prowadzenia w ich własnym życiu. Pod koniec milenium wszelkie wątpliwości co do sprawiedliwości Boga zostaną na zawsze wyjaśnione. Lud Boży przekona się ponad wszelką wątpliwość, że szatańskie oskarżenia były bezpodstawne. Zbawieni będą wówczas gotowi do tego, by podczas sądu ostatecznego być świadkami wymierzenia Bożej sprawiedliwości tym, którzy zostali potępieni.

Kto z nas nie ma poważnych wątpliwości i trudnych pytań, które obecnie pozostają bez odpowiedzi? Jak o charakterze Boga świadczy fakt, że pewnego dnia odpowie On na wszystkie nasze trudne pytania?

Po unicestwieniu grzechu ziemia zostanie odnowiona jako miejsce zamieszkania odkupionych. Jaki będzie ten nowy świat?

W Ap 21,1 Jan widzi „nowe niebo i nową ziemię”. *Biblia* mówi o trzech niebach: atmosferze, widzialnym kosmosie oraz siedzibie Boga (zob. 2 Kor 12,2). W Ap 21,1 chodzi o atmosferę ziemi. Skażona ziemia i skażone niebo nie mogą przetrwać Bożej obecności (zob. Ap 20,11). Greckie słowo *kainos* (*nowy*) odnosi się do czegoś, co jest nowe pod względem jakościowym, a nie tylko w sensie następstwa czasowego. Nasza planeta zostanie oczyszczona przez ogień i przywrócona do stanu sprzed upadku (zob. 2 P 3,10-13).

Szczególnie interesujące jest to, że pierwszą rzeczą, której Jan nie dostrzeża na nowej ziemi, jest morze. Fakt, iż Jan nawiązuje do *morza*, a nie do *mórz* jako takich, wskazuje na to, że przypuszczalnie ma na myśli otaczające wyspę Patmos morze będące symbolem rozłąki i cierpienia. Dla niego brak morza na nowej ziemi oznaczał wolność od cierpienia spowodowanego rozłąką z ukochanymi ludźmi.

Przeczytaj Ap 21,2-8; 7,15-17. Jakie podobieństwa występują między opisem nowej ziemi i Edenu w 2. rozdziale *Księgi Rodzaju*?

Życie wolne od cierpienia i śmierci na odnowionej ziemi jest zagwarantowane przez obecność Boga wśród Jego ludu. Ta obecność będzie się objawiać w Nowym Jeruzalem, które dzięki temu stanie się przybytkiem „Boga między ludźmi” (Ap 21,3), czyli miejscem zamieszkania Stwórcy pośród Jego ludu. Obecność Boga uczyni nową ziemię prawdziwym odzyskanym rajem.

Obecność Boga gwarantuje też wolność od cierpienia, łez, śmierci, smutku, płaczu i bólu — wszystkich skutków grzechu. Wraz z unicestwieniem grzechu „pierwsze rzeczy przeminęły” (Ap 21,4).

Taką nadzieję na uwolnienie od śmierci i cierpienia wyraziła Marta po śmierci swojego brata:

— „Panie! Gdybyś tu był, nie byłby umarł brat mój” (J 11,21).

Maria i Marta wiedziały, że śmierć nie może panować w obecności Chrystusa. Podobnie stała obecność Boga na nowej ziemi będzie gwarantować wolność od bólu i cierpienia, jakich doświadczamy w tym życiu. Taka wielka nadzieja została nam obiecana w Chrystusie i potwierdzona przez Jego przelaną krew.

Dlaczego obietnica nowego i wiecznego życia w nowym i lepszym świecie jest tak ważna we wszystkim, w co wierzymy? Czym byłaby nasza wiara bez tej obietnicy?

Jan opisuje stolicę nowej ziemi — Nowe Jeruzalem. Choć będzie to realne miejsce zamieszkałe przez realnych ludzi, to życie w Nowym Jeruzalem wykracza poza granice doczesnej wyobraźni (zob. 1 Kor 2,9).

Przeczytaj Ap 21,9-21. Jakie są zewnętrzne cechy Nowego Jeruzalem?

Nowe Jeruzalem zostało nazwane *oblubienicą, małżonką Baranka*. Nowe Jeruzalem to miejsce, które Chrystus przygotowuje obecnie dla swojego ludu (zob. J 14,1-3).

Miasto jest otoczone wysokim murem, w którym znajduje się dwanaście bram — trzy bramy z każdej z czterech stron miasta pozwalające wejść do niego z dowolnego kierunku. Ta cecha wskazuje na powszechną dostępność miasta. W Nowym Jeruzalem wszyscy ludzie będą mieli nieograniczony dostęp do obecności Boga.

Ponadto miasto zostało przedstawione jako doskonały sześcian — jego długość, szerokość i wysokość wynosi 12 tysięcy stadiów. Sześcian ma dwanaście krawędzi. Łączna długość krawędzi tego miasta wynosi 144 tysiące stadiów, co odzwierciedla liczbę 144 tysięcy tych, którzy żywo doczekają powtórnego przyjścia Jezusa i zostaną przemienieni, nie doświadczając śmierci. W starotestamentowej świątyni miejsce najświętsze także było idealnym sześcianem (zob. 1 Krl 6,20). Tak więc Nowe Jeruzalem pełni rolę Bożego przybytku — miejsca, w którym Bóg odbiera hołdy swoich wyznawców.

Przeczytaj Ap 21,21-22,5. Jakie wewnętrzne cechy miasta przypominają ogród Eden? Jakie znaczenie ma obietnica, że w mieście tym „nie będzie już nic przekłętego” (Ap 22,3)?

Najważniejszą cechą Nowego Jeruzalem jest rzeka wody żywota wypływająca z tronu Bożego (zob. Rdz 2,10). W przeciwieństwie do rzek Babilonii, nad którymi wyznawcy Boży siedzieli jako wygnańcy i tęsknili za Jerozolimą (zob. 137. rozdział *Księgi Psalmów*), nad brzegami rzeki żywota w Nowym Jeruzalem pielgrzymujący lud Boży wszystkich wieków znajdzie wreszcie swój dom.

Na obu brzegach rzeki rośnie drzewo żywota, którego liście „służą do uzdrawiania narodów” (Ap 22,2). Nie chodzi tu o uzdrawianie z chorób, gdyż na nowej ziemi nie będzie chorób. Słowa te dotyczą uleczenia wszelkich ran spowodowanych przez bariery dzielące ludzi na przestrzeni dziejów. Odkupieni ze wszystkich wieków i ze wszystkich ludów będą tworzyć jedną Bożą rodzinę.

DO DALSZEGO STUDIUM

Apokalipsa Jana kończy się tym, co zostało zaznaczone już na jej początku — powtórny przyjściem Chrystusa w mocy i chwale oraz ustanowieniem wiecznego Królestwa Bożego. Powtórne przyjście Chrystusa i Jego zjednoczenie z Jego oblubienicą jest kulminacyjnym punktem księgi.

Jednak *Apokalipsa Jana* nie umieszcza tych wydarzeń w jakimś nierealistycznym kontekście. To, że przyjście Jezusa jest bliskie, jest podstawowym faktem. Drugim faktem określającym rzeczywistość jest to, że nadal czekamy na powtórne przyjście Jezusa. Czekając na to wydarzenie, musimy jasno pojmować przesłania zawarte w *Apokalipsie Jana*, a zrozumieć je możemy, czytając tę księgę raz po raz — aż do końca świata. Przesłania *Apokalipsy Jana* wciąż przypominają nam w naszym oczekiwaniu, że nie powinniśmy patrzeć na rzeczy tego świata, ale kierować oczy ku niebu i ku Temu, który jest naszą jedyną nadzieją. Chrystus z *Apokalipsy Jana* to odpowiedź na wszystkie ludzkie nadzieje i pragnienia pośród zagadek i niepewności życia. On trzyma w swoich rękach przyszłość świata i każdego z nas z osobna.

Apokalipsa Jana przypomina nam także, iż zanim nastąpi koniec, mamy do zrealizowania zadanie ogłoszenia światu przesłania o rychłym powtórny przyjściu Jezusa. Nasze oczekiwanie na Jego powtórne przyjście nie jest bierne, ale aktywne. Duch i oblubienica wołają:

— „Przyjdź!” (Ap 22,17).

Musimy przyłączyć się do tego wołania. Jest ono dobrą nowiną i jako takie ma być głoszone ludziom na całym świecie.¹

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Pomyśl o milenium i sędzie nad niesprawiedliwymi zmarłymi, który nastąpi po milenium. Zbawieni będą mieli tysiąc lat, by uzyskać odpowiedzi na wszystkie swoje pytania. Dopiero potem Bóg ostatecznie wymierzy karę potępionym. Jak ten fakt świadczy o Bogu?

2. Ap 1,3 obiecuje błogosławieństwo tym, którzy słuchają słów proroctwa tej księgi, czytają owe słowa i zachowują je. Czego dowiedziałeś się, studiując tę księgę i jak zamierzasz to zachowywać?

¹ Przeczytaj także rozdział *Bez szaty weselnej*, w: Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2010, wyd. IV, s. 199-207; rozdział *Koniec walki*, w: też, *Wielki bóg*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 474-485.